

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De Matthæo & Christo cum publicanis manducante, Sermo XXVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

de sumat pœnam, vnde sumpsit & sensum, & exequetur iumentis insipientibus, qui noluit hominibus superna sapientibus comparari.

*De Mattheo & Christo cum publicanis manducante,
Sermo XXXIII.*

QUOD si virtutibus cognata paupertas, terrena & cœlestis comprobatur disciplina, Athleta ad luctamen nudus accedit, confligit cum fluctibus nauta nudus, miles in acie non nisi expeditus assistit: qui tendit ad philosophiam: totum quod in rebus est, antè contemnit. Est ergo virtutibus cognata paupertas: & si paupertas virtutum parens, virtutum socia sic habetur, sapere conuenit: quare Christus ad virtutis officium pauperes sic elegit. Petrus & Andreas, Iacobus & Ioannes, germanitas combinata, imò congeminata paupertas, in Apostolorum principes eliguntur pauperes sensu, loco humiles, viles arte, obscuri vita, labore communes, addicti vigiliis, fluctibus mancipati, negati honoribus, iniuriis dati, præsidio retis, solo piscium captu victum, vestitumque conquirentes. Sed in istis quantum vilis mundanus videbatur aspectus, preciosas tantum animas Dei intuitus tunc videbat. Erant censu pauperes, sed innocentia locupletes: loco humiles, sed sanctitate sublimes: viles arte, sed simplicitate preciosi: obscuri vita, sed vitæ merito perlucens: labore communes, sed proposito singulares: addicti vigiliis, sed ad cœlestes victorias iam vocati, fluctibus mancipati, sed fluctibus non demersi: negati honoribus, ditati magis honoribus, non negati: iniuriis dati, sed iniuriis non relictis: captores piscium, sed pisces hominum iam decreti. Venite, inquit, & faciam vos fieri pisces hominum: ut vitalis escæ iactu, ut hamo cœlestis verbi,

Mat. 4.

verbi, de mortis gurgite animas ad lucem tollerent
sempiternam. Captores piscium fiunt hominum pi-
scatores: de labore transeunt ad laborem, quia labor
nescit lassescere meditatus. Omnia quæ de usu ve-
niunt, non fatigant. Virtus exercitio perseverat. Hinc
est quod Apostolos suos Christus humanis laboribus
exercere voluit, ut eos indefessos redderet in diuinis:
voluit eis Deus manere fortitudinem, de exercitio
præstare virtutem: & quia fructus provenit ex labore,
voluit eos labores non perdere, sed mutare: ipse ante
illis usum laboris indulgit, qui postea eis tolerantiam
dedit virtutis. Hinc est quod regna, gentes, carceres,
vincula, tormenta, mortes, sæuientes homines terris
omnibus sic vicerunt. Diximus quod in Apostolis
amica virtutum, Deo chara sit electa paupertas. Mat-
thæum de telonio diuitem, de vsuris locupletem, lu-
cris seculi onustum quod in Apostolatam Christus

Mat. 9.

elegerit, quid dicemus: Hodie Matthæus de seipso sic
cœpit: *Et cum transiret inde Iesus, vidit hominem seden-
tem in telonio, Matthæum nomine: & ait illi, sequere me.*

Luc. 16.

Matthæus publicanus generat nobis non paruum suis
quæstibus quæstionem, & magnum nobis negotium
sua negociatione proponit. Sed dicit aliquis. Quam
quæstionem? Quod negotium? Deus suscipit paupe-
res, sed diuites non repellit. Habentes suscipit, & ad
se attrahit non habentes. Abraham diues, diues Iob,
Dauid diues. Et quid Abraham beatius? Quid fortius
Iob? Quid Dauid sanctius? Nam & Abraham post ter-
renos mærores pias animas, & reuolantes ad cælum
in gremium suæ consolationis includit. Et Iob in ipsis
diuitiarum machinis diabolum & ipse vicit, & nobis

Gen. 14.

vincendi eum reliquit exemplum. Abraham sic pos-
sedit diuitias, ut eas sæpè & oblatas contemneret &
calcaret indultas: & sic diligeret possidere diuitias,

non

non à diuitiis possideri : habere eas ad largitatis materiam, non ad cupiditatis incendium. Sed ad hæc respondetur, fuerunt sanctis innocentes diuitiæ, vt pote à Deo datæ non turpiter acquisitæ: concessæ ad vsum vitæ, non ad mortis vsuram. Matthæum verò publicanum diuitiæ sic cupiditatis publicant magistrū, fornace auaritiæ sic coquebant, sic alligabant vinculis cautionum, sacculorum ponderibus sic premebāt, vt leuari ad innocentiam, ad iustitiam surgere, ad virtutem progredi non valeret. Vnde & sedere eius erat iam subsidere, non sedere. Hunc ergo talem ad suam cur vocauerit Christus, cur elegerit ad diuina, nisi queratur alius facit altissimam quæstionem, & non tantum quæstionem, sed & scandalum: sicut illo tempore circumstantium patefecit intentio. Quomodo enim infirmitas non laboraret humana, quando videbat apud Christum pecuniam sic valere, vt daret fraudulento fidem, veniali gratiam, cupiditatis magistrō officium largitatis, dōctori sc̄noris magisterium sanctitatis, publicano sæculi cœleste secretum? Vrebat videntes, quòd vsura quæ vastas terras tollebat ad cælum, & hanc quam detestantur homines Deitas aduocabat. Sic autem sensisse tunc videntes aperit Matthæus ipse, qui dicturus vera de se nō potuit hæc tacere. *Cum autem Iesus discumberet in domo, ecce veniebant multi publicani & peccatores: & discumbebant cum eo & discipuli eius. Pharisei autem videntes, dicebant discipulis eius. Quare cum publicanis & peccatoribus manducat magister vester?* Et hoc dicebant Pharisei, vt esset magnum malum, quod & malis poterit displicere: & si erat nefas publicanos Christo participes vel in cibo esse: diuinis sociare quid erat publicanum? Fratres, in quæstione hac ingenium laboraret interpretis, si non ipse dominus, cui sit ipsa quæstio, totum quod est quæ-

G

stionis.

stionis auferret. Reperamus ergo ordinem lectionis: Christus quare ad Matthæum venerit audiamus: *Cum transiret, inquit, Iesus.* Non dixit, cum staret ibi: transiuit, & pertransiuit inde Iesus, ne Matthæus remaneret ibi: transiuit inde Iesus, ne Matthæus ibi taliter permaneret. *Vidit hominem.* Non dixit, vidit Matthæum: quia in Matthæo hominem liberarat, hoc est, homines quos pecunia possidebat, seruire Deo nequeunt, pecuniæ seruietes. Non potestis, inquit, Deo seruire & mammonæ. *Veni sequere me.* Non dixit, affer ad me, quia Matthæum; non Matthæi sacculos requirebat. *Veni, sequere me.* Hoc est, depone pondera, dirumpe vincula, solue laqueos. *Me sequere.* Quare te, perde vsuram, vt te valeas inuenire. Sed iam Pharisæis quid responderit, audiamus: *Non est opus, inquit, sanis medicus, sed malè habentibus.* Ecce quare ad Matthæum venerat Christus, vt auaritiæ curaret vulnera, vt saniciam sanaret vsuræ. *Euntes, inquit, discite, quid est, misericordiam volo, & non sacrificium.* Misericordiam voluit, vt Matthæus, quod tulerat per miseriam, in misericordias prorogaret: & inde redimeret pœnam, vnde comparauerat culpam. *Non veni vocare iustos, sed peccatores.* Sic dicens, non repulit iustos, sed iniustos, qui se iustos mentiebantur, exclusit. Christus ergo quod ad peccatores venit, peccata delere voluit, non peccatoribus voluit commanere. Quod est dare vitam mortuo, hoc largitatem tribuere est auaro. Itaque Christus quod Matthæum vocat, non est illa pecuniæ ratio, sed est ratio tota virtutis. Denique Matthæus mox factus est terræ pauper, vt diues haberetur in cœlo.

Mat. 6.

De